

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α° (16°)

Ἀθήνα, Σάββατο, 16 Νοεμβρίου 1919

ΑΡΙΘ. 49 (658)

“ΥΜΝΟΙ”

Η ΚΑΡΔΙΑ

Στὸ βαθὺ τὸ μεσανύχτι
ποὺ ἀγρυπνᾷ με ἕνας καημός,
τὸ κορμὶ μου ὅλο ταράζει
μυστικός, ἀργὸς ρυθμός.

Ἡ καρδιά μου εἶναι μιὰ στάλα,
κι ὅμως τόσα ἔχει αἰστανθεῖ
ποὺ ὅλη ἡ ζήση μου ἐκεῖ μέσα
στένεψε γιὰ νὰ κοιθῇ.

Πιὸ πολὺ κι ἀπὸ τὸ νοῦ μου,
τρέχει, ὀρέγεται, νογᾷ.
Κάθε λύπης ἢ χαρᾶς μου
τοὺς καρποὺς τρυγᾷ.

Μέσα της ὁ κόσμος ὅλος
Πάθη, ἀγάπες τῆς ζωῆς,
ὥς τὴν ὥρα ἐκεῖ σταλάζουν
τῆς στερνῆς πνοῆς.

ὦ χαρές, πόσα φαρμάκια
τὴν ποτίσατε κρυφά,
κι ὦ μαράζια, πόσες γλύκες
ἀπὸ σᾶς ρουφᾷ....

Ἡ καρδιά μου εἶναι μιὰ στάλα,
κι ὅμως τόσα ἔχει αἰστανθεῖ,
ποὺ τὰ πάντα βλέπει τώρα
μ' ἓνα νόημα πρὸ βαθύ.

Καὶ ποτὲ δὲ θὰ λυγίσῃ,
δὲ θὰ γείρῃ νὰ χαθῇ,
σὰν τὸ λούλουδο στὸ βάζο
δὲ θὰ μαρᾷ.

Σὰ δὲν εὖρη τὴ γαλήνη
τὴν ἐλπίδ' ἀπανεμιά,
θὰ παλαίψῃ, ὅσο νὰ σπάσῃ,
μὲ τὴν τρικυμιά.

ΝΑ ΓΡΑΨΩ

Πάνω στ' ὄριμο στήθος σου
ποὺ ἀπ' τὸν ἥμερο τρέμει,
καὶ ποὺ γερὰ τὸ δείρανε
τῶν ἐρώτων οἱ ἀνέμοι,

πάνω στ' ὄριμο στήθος σου
ποὺ πλατὺ φέγγει μπρὸς μου,
μ' ὅλα μαζὶ τὰ πόκοτα
τοῦ ἀννεύρετου ἥρσμου,

ποὺ φαντάζει σὰ ρόδινο
χαρτί, γι' ἀγάπης γράμμα,
σὰ μετώπη μαρμάρινη
στοῦ κορμιοῦ σου τὸ θάμα,

πάνω στ' ὄριμο στήθος σου
—ὦ πρὸ πολὺ ἀπὸ Μοῦσα—,
τεχνίτης πολυστέναχτος
πρὶν χαθῶ, νὰ μπορούσα,

σὲ φαρμάκι χρυσάχτιδο,
τὰ χεῖλή μου ἀφοῦ θάψω,
μὲ φιλήματα πύρινα,
τὸν ὕμνο σου νὰ γράψω.

ΛΙΓΗ ΑΝΟΙΞΗ

Ἡ ἀγάπη σου μ' ἀνέβασε
στὸν παράδεισο ἀπάνω.
Τὴ μύρη μοῖρα πάτησα,
τᾶσπρο ὄνειρό μου φτάνω.

Κι ἂ γυρίζω ἀσυντρόφιστος
πονεμένος ἀκόμα,
στὸ μαρτύριο τῆς νιότης μου
καὶ στ' ἀχάριστο χῶμα,

προσμένω λίγην ἀνοιξή
παπαροῦνες ν' ἀδράξω,
κι ἀπάνω στὸν παράδεισο
τῆς γῆς αἶμα νὰ στάξω.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ